

Strofe lui C. Negri

Vasile Alecsandri

I

Prietenul meu Negri, iubit și dulce frate,
Îți scriu aceste strofe din locuri depărtate
În care-odinioară, ca mine călător,
Lăsând a ta gândire în tainicul ei zbor
Adeseori ca mine ai stat culcat pe maluri,
Cu sufletu-ți în ceruri, cu ochii tăi pe valuri.

II

În orice parte a lumii străin eu mă găsesc,
Îmi place, sunt ferice la tine să gândesc,
Și-n orice întâmplare a vieții mele-mi place
La gândurile mele părtaş de a te face,
Căci din copilărie cu tine m-am deprins
Să-mpart orice simțire de care sunt cuprins.

III

De mă muncește dorul când îmi aduc aminte
De vremile trecute a dragostei fierbinte:
De simt a mele lacrimi curgând încetișor
Când se deșteaptă-n mine al țării gingaș dor,
Dureri sau veselie, orice vie simțire
M-apropie de tine cu-o dulce înfrățire.

IV

Acum, pe malul mării, la umbră stând culcat,
În liniștea adâncă și-n visuri cufundat,
Privesc trecând mulțime de vase călătore
Ce lunecă pe valuri ca lebede ușoare,
Și gându-mi le urmează sub cerul fără nori,
Ca paserea pribeagă ce cată-un cuib de flori.

V

El merge să revadă acele mândre plaiuri,
A tinereții noastre armonioase raiuri,
În care, ca și tine, o! scumpe frățior,
Simțit-am al meu suflet ferice, iubitor,
Crescând în înflorire sub al iubirii soare

Și culegând a lumii plăceri încântătoare.

VI

Se duce el în grabă ș-oprește zborul său
Pe unde-odinioară trecut-am tu și eu,
Dar mai ales îi place uimit să se închine
Acelor două țărături de suvenir pline,
Napoli, Veneția, poetice surori
Ce-n inimile noastre deșteaptă dulci fiori

VII

O! Negri, scumpe frate! Cât vom trăi în lume
Cu multă-nduioșire șopti-vom aste nume,
Și câte ori în viață cu drag le vom șopti,
Cu drag unul la altul frățește vom gândi,
Căci între două inimi mai strânsă e unirea
Când ele deopotrivă au cunoscut iubirea.

VIII

Trec anii cu grăbire pe calea scurtei vieți!
Se veștejește floarea frumoasei tinereți.
Dar sufletul nu-ți pierde a sale daruri sfinte.
El veșnic are viață și îți aduce-aminte
De oricare simțire, de oricare cuvânt
Ce l-au făcut să afle chiar cerul pe pământ.

IX

Așa pe veșnicie va sta întipărită
În sufletele noastre icoana mult slăvită
Acele ce în lume au fost îngerul meu!
Și ora tristă-n care, zburând la Dumnezeu,
Ne-au dat cea de pe urmă a sa dulce privire,
Unind mâinile noastre în veșnică-nfrățire!